

έξηγαγον ανδιαφέροντα πύλινα τεμάχια, πλινθίδια μεστά γραμμάτων βασιλωνιακῶν, πινακίδας μὲ ἐπιγραφὰς σφινοειδεῖς, ἀγάλματα πύλινα, φαίνεται δὲ ἀκόμη ἐκεῖ εἰς εὐμεγέθης καὶ πικωτροιασμένος λέων ἐκ φαιόχρου μαρμάρου, τὸν ὅποιον, πρὸ χρόνων ἔξαγαγόντες καὶ μὴ δυνηθέντες νὰ μεταφέρωσιν, ἐγκατέλειψαν ἐκεῖ· ἄλλως τε τὸ μέρος τοῦτο εἶναι παρὰ τὸν κοίτην τοῦ Εὐφράτου, κεῖται δὲ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς αὐτοῦ ὅχθης, ἐπὶ τῆς ὁποίας, κατὰ τὸν Διόδωρον, υπῆρχεν ἐν ἀνάκτορον· μεταξὺ δὲ τῶν ἐρειπίων τούτων καὶ τῆς κοίτης, εἰς τὰ μέρη ὅπου τὸ ἔδαφος εἶναι ἐπικλινές ἢ ὅπου ἡ κοίτη τοῦ Εὐφράτου μετετέθη, φαίνονται ἐνιαχοῦ αἱ προκυμαῖαι, αἴτινες ἐκτιθησαν ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου καὶ διὰ τὰς ὁποίας τόσον ἐκαυχᾶτο ὁ Μέγας Ναβούχοδονόσος. Τὸ περιεργὸν εἶναι ὅτι αἱ προκυμαῖαι αὔται, τῶν ὁποίων τὰ τείχη ἔχουσι πλάτος 12 μέτρων, δεικνύουσι διαφορετικὴν τῆς τοῦ ποταμοῦ διεύθυνσιν, ἐξ οὐ προάγομαι νὰ εἴπω ὅτι ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ ἥλλαζεν, εἴτε ἀφ' ἑαυτῆς εἴτε ὑπὸ τῶν ἐκάστοτε πολιορκητῶν, οἵτινες δυνεχῶς μετεχειρίζοντο τὸ στρατόγυμα τῆς μετατροπῆς τοῦ γεύματος. Αἱ ἵλινθοι τῶν προκυμαιῶν εἶναι τετραγωνικαὶ, ἐκ τῶν μεγαλειτέρων, εἶναι δὲ ἐκτιθμέναι δι' ἀσβάλτου καὶ φέρουσιν ἐν τῷ μέσῳ σφινοειδῆς ἐπιγραφήν ἢ μᾶλλον τετραγωνικήν σφραγίδα, δεικνύουσαν τὸ σηνομα τοῦ βασιλέως, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ὄποιου φοιδομήθησαν. Ἡ δὲ ἐπιγραφὴ αὕτη, ἀναγνωσθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀσδυριολόγων, ἀπέδωκε τὴν ἔχης σημασίαν:

« Ναβουΐδ βασιλεὺς Βαβυλῶνος,

» προστατευόμενος τοῦ Νέῳ καὶ τοῦ Μαρδούκ (Θεοτπτες)·

» υἱὸς τοῦ Ναβού-βαλατσοῦ-ικβῆ, ἱγειών ισχυρός, ἐγώ·»

ἔξ οὗ φαίνεται ὅτι οὐχὶ ὁ Ναβούχοδονόσος, ἀλλὰ ὁ τρίτος μετ' ἑκεῖνον βασιλεὺς, ὁ Ναβουΐδ ἔφερον εἰς πέρας τὰς προκυμαίας ταύτας. Ὁ δὲ Ναβουΐδ, εἶναι ἐξ ὄσων φαίνεται ὁ Λαβύντος τοῦ Ἡροδότου, ὁ Ναβοανδὲλ τοῦ Ἰωσήφ καὶ ὁ Βαλτάσαρ τοῦ Δανιήλ, διότι κατὰ τὸν βασιλῶνιον συγγραφέα, τὸν Βηρωθάρον, δύστις ἔχει 300 ἑπτ. π. Χ. ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ναβουΐδ ἀνεκανινθησαν τὰ τείχη καὶ αἱ προκυμαῖαι τῆς Βαβυλῶνος, ἥλωθεν δὲ τέλος ἢ πόλις ὑπὸ τοῦ Κύρου. Ὁ δὲ Ναβουΐδ οὐτος, δύστις ἐβασίλευε 17 ἑπτ., ἥτοι κατὰ τὸν ὄμολογὸν πολλῶν συγγραφέων τῆς ἐπιοχῆς ἱγειών μαθακός, ἀκόλαστος καὶ φιλόνδονος, ἀλλὰ ἐίχε μητέρα τὴν Νιτώκριδα, γυναῖκα δραστηρίαν καὶ φιλόδοξον, θέλουσαν νὰ μητῆρι καθ' ὅλα τὴν Σεμιράμιδα, τῆς ὁποίας μάλιστα ἦτο καὶ συνετωτέρα κατὰ τὸν Ἡρόδοτον· δι' ὃ καὶ εἰς αὐτὴν ιδίως ἀποδίδουν τὴν ἀποράτωσιν τῶν προκυμαιῶν καὶ τὴν ἀνέγερσιν τῶν τελευταίων μυνημείων τῆς Βαβυλῶνος. Ἐνῷ δὲ ἡ μητῆρ εἰσγάζετο, ὁ υἱὸς παρεδίδετο εἰς τὴν κραιπτάλην καὶ τὴν ἀσφωτείαν, ἔμενε δὲ παροιμιῶδες εἰς τὴν παράδοσιν τὸ τελευταῖον αὐτοῦ συμπόσιον, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὄποιου ἐτελέσθησαν τοσαῦται ἀσέβειαι καὶ τοσαῦτα ἀνοδιουργήματα, ὅστε ἐφάνησαν ἐν τέλει γραφόμεναι ἐπὶ τοῦ τοίχου ὑπὸ ἀσφάτου χειρός αἱ ὑδογεραὶ ἐκεῖναι λέξεις «Μανέ, Θεκέλ, Φαρέές», ταξιόποιας δὲν ἥδυνθησαν νὰ ἔχηγήσουν οἱ μάντεις ὅτι προσκλιθεῖς καὶ ὁ προφήτης Δανιήλ διὰ νὰ ἔχηγήσῃ ὑπέδειξεν ὡς σημανιούσας τὸ τέλος τῆς Βαβυλῶνος καὶ τοῦ ἱγειώνος αὐτῆς. Καὶ πράγματι κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ Κύρος κατόπιν διετοῦς πολιορκίας, μεταστρέψας τὸ ρεύμα τοῦ Εὐφράτου, εἰδίλλασε μετὰ τῶν στρατευμάτων αὐτοῦ διὰ τῆς κοίτης τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐκνήσειε τὴν πόλιν, Οὔτω δὲ κατέπεδεν ἡ ἀλαζονεία τῆς ὑπεροψάνου πόλεως καὶ ἐξέλιπε τὸ μέγα τῶν Βαβυλωνίων κράτος μετά ζωὴν 1500 περίπου ἑτῶν· ἔκτοτε (538 π. χ.) ἡ περιφανὴς ποωτεύουσα μετετοάπτη εἰς βατοαπέιαν τοῦ Μηδικοῦ κοάτους.

Τινὲς τῶν περιηγητῶν καὶ ὁ Rich (1811) καὶ ὁ Βούκης (1816) θέλουν νὰ εἰπουν ὅτι παρὰ τὰ ἐρείπια ταῦτα τοῦ Κάδρου ἔκειντο οἱ κρεμαστοὶ κῆποι τῆς Σεμιράμιδος. 'Αλλ' ὀλα τὰ φαινόμενα ὑπόλοιπα τῶν οικοδομῶν εἶναι πολὺ μεταγενεστέρας ἀρχιτεκτονικῆς, ἀφοῦ αἱ μὲν πλίνθοι εἶναι μικρότεραι, κομψότεραι καὶ κίτρινοι, τὴν δὲ ἀσφαλτὸν εἰς πλεῖστα μέρη ἀντικατέστησεν ἡ ἄσβεστος. "Ωστε τὸ βεβαιότερον εἶναι ὅτι οὐδὲν ἵχνος, φανερὸν τοιύλαχιστον, ἔμεινεν ἐκ τοῦ ἐνὸς τῶν ἐπτὰ θαυματών τοῦ κόσμου, ἀφοῦ μάλιστα καὶ ὁ Παυσανίας ἀναφέρων περὶ Βαβυλῶνος, λέγει ὅτι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του, πρὸ 17 ὕιιαδῶν, ή πόλις δὲν διετήσει εἰμὴ τὰ τείχη καὶ τὸν ναὸν τοῦ Βίλου. Μετὰ ἡμισείας ὥρας δρόμον ἐκ τοῦ μέρους ἔκεινου εἰς πλαθομενούς εἰς τὴν πόλιν, τὴν καλουμένην Χιλλεῖ, τὴν ὅποιαν ἐπίσιμα

διαχωρίζει ότι Εύφρατης εις δύο, ὅπως τὴν Βαγδάτην ὁ Τίγρης. Τὸ κυριώτερον μέρος τῆς πόλεως εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, πρὸς τὴν ὥποιαν ἐπεραιώθημεν διὰ τῆς ὑφισταμένης γεφύρας. Φθάσαντες εἰς Χίλλε τὸν ἔτυχομεν φιλοθρονητικωτάτης δεξιῶσες παρ' εὐγενεῖ φίλῳ Ὀθωμανῷ, ὅστις, ἐπειδὴ ἡ ἐπαύριον πότη σπαθικευνή, ἐκράτησεν ἡμᾶς ἐκεῖ, ὑποσχεθεὶς νὰ μᾶς συνοδεύῃ τὴν μεθαύριον, εἰς τὸ κυριώτερον τῶν σωζομένων μνημείων τῆς Βαβυλῶνος, τὸ καλούμενον **Βίρες-Νεμογούν**.

Νομίζω ὅτι κατόπιν διημέρου ὀδοιπορίας καὶ ἀρκετῶν κακουχῶν, ἔχομεν ἀνάγκην μικρᾶς ἀναπταύσεως. Δίκαιον ἄλλως καὶ καθηκον ἡμῶν εἶναι νὰ γνωρίσωμεν ἐκ τοῦ πλησίον καὶ τὴν Χίλλε, τὴν πόλιν, ἥτις ἀπὸ αἰώνων ἐγείρεται ἐπὶ τῆς ἀρχαίας Βαβέλ καὶ τὴν ὥποιαν πρῶτος Εὐρωπαῖος φαίνεται ἐπισκεψθεὶς ὁ Βενιαγίν τῆς Τυδέλης κατὰ τὸν ΙΑ' αἰώνα, νὰ ἰδωμεν τοὺς τύπους, οἵτινες σήμερον ἀνταποκρίνονται πρὸς τοὺς Βαβυλωνίους ἐκείνους, τοὺς σοφοὺς, τοὺς μάντεις, τοὺς Συβαρίτας τῆς Ἀνατολῆς, τῶν ὅποιων τὸ δημογράφημα ἀπὸ περάτων εἰς πέρατα. Ἡ σημερινὴ πόλις, καίτοι κτισθεῖσα τὸ πλεῖστον μὲ ὑλικὸν τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχαίας. Οὐδὲν δημως παρουσιάζει τὸ ἐκτακτὸν διοικάζει πρὸς δῆλας τὰς πόλεις τῆς Ἀνατολῆς. Τὰ κυριώτερα αὐτῆς μέρη εἶναι ἡ ἀγορὰ καὶ αἱ ὄχθαι τοῦ Εύφρατος, ἐπὶ τῶν ὅποιων τὸ πλῆθος συνωστίζετο τὴν παραδικευνήν, φέρον τὰς ἑορτασίμους αὐτοῦ στολάς. Ἔν τῷ μέσῳ δὲ τῶν ζωηρῶν χρωμάτων, τῶν μεταξούφων μανδύων, τῶν ἐπιχρύσων καλυπτρῶν, τῶν γραμμοποιικίλτων κεφαλοδέσμων καὶ τῶν ἀπαστραπτουσῶν ζωνῶν, τὰ ἱμέτερα φραγκικὰ ἐνδύματα, στενὰ καὶ ἄχροα, ὀμοιαζον πρὸς ὄντακανθαν, φυεῖσαν θρασέως ἐντὸς ποικιλοχρώμου ἀνθοκπίου. "Οδον δὲ πρὸς τὰς μορφὰς καὶ τοὺς τύπους, ἐξετάζων τις αὐτούς, ἀνευρίσκει ἀμέσως τὸν ὁραῖον σημιτικὸν τύπον, μὲ τὴν οἵνα δλίγον γρυπήν, μὲ τὰ χεῖλα, τὰ προδίδοντα τὴν εὐγλωττίαν καὶ τὴν ἡδυπάθειαν, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἐκφραστικούς καὶ σχεδόν λαλοῦντας, μὲ τὰ γένεια πλούσια καὶ δασύτριχα, μὲ τὰς ὄφρεις εὐχαράκτους καὶ τοξοειδεῖς, μὲ τὴν στάσιν ὑπεροήθανον καὶ ἀρρενωπήν, μὲ τὸ ὑφος ἐν γένει ἀνθρώπων, συναισθανομένων τὴν ἐν τῷ κόδιψῳ ὑπαρξίν των. Νομίζει τις ὅτι βλέπει Χαλδαίους ἀστρολόγους, Βαβυλωνίους μάγους, πατριάρχας τῆς Βίβλου, ἥρωας τῆς παλαιᾶς Γραφῆς, συμβούλους τοῦ Ναβου-πολασθάρ, ἀνθρώπους τέλος δικεπομένους περὶ παντὸς ἀλλου ἢ περὶ τῆς μάχης διὰ τὸν βίον, ὃς ἐν Εὐρώπῃ. Τὸ ὁραῖον φύλλον δυστυχῶς δὲν δύναται τις νὰ ἴδῃ ἢ μεκρόθεν· ἡ στάσις ὅμως τῶν γυναικῶν ὑπενθυμίζει ἀκουσίως τὴν Ρεβέκκαν καὶ τὴν Ραχὴλ, ὅταν δὲ τὸ ἐπέρεας ἄπασαι σπεύδουσι πρὸς ἄρνιαν ὕδατος ἐκ τοῦ ποταμοῦ, φέρουσαι εὐρείαν μονόχρωον ἐσθῆτα καὶ ψέλλια εἰς τοὺς ἡμιγύμνους βραχίονας καὶ τοὺς πόδας, στηρίζουσι δὲ τὰς ὑδρίας ἐπὶ τῶν δύμων αὐτῶν γραφικῶτατα, νομίζει τις ὅτι εὐρίσκεται ἐνώπιον εἰκόνων τοῦ Ρέμβρανδ, τοῦ Μουρίλλου ἢ τοῦ Ὁρατίου Βερνέ, εἰκόνων ἐξελθουσῶν ἀπὸ τὰ χρυσᾶ αὐτῶν πλαίσια καὶ βαδίζουσῶν κατ' ιδιότοπον ὅλως βούλησιν.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἐπιστημονικὴ ἐκδρομὴ τοῦ στρατηγὸς Πέτρου Σωφρόνιου.—Ἐγκά-
ως ὁ στρατηγὸς Πέτρος Σωφρόνιος περιήσατο ἐν Πετρουπόλει διάλεξιν περὶ τῆς
πιστημονικῆς αὐτοῦ ἐκδρομῆς ἀπὸ τοῦ Πρεζεβάλσου εἰς Κούνεν - Λούσεν
καὶ τὴν ΒΔ Θιβετίαν κατὰ τὸ 1889 καὶ 1890. Ἡ διάλεξις αὕτη ἔχει
ν συνέπει τόδε :

‘Ο στρατηγός Πεΐθσωφ, καὶ οἱ λοχαγοὶ Ροθορόφσκης καὶ Κόύλωφ, τυνοδευόμενοι ὑπὸ ὄρυκτολόγου καὶ συνοδίας δώδεκα Κοζάκων, ἀνεγύρησαν τὴν 26 μαΐου 1889, διῆλθον τὸ Τιέν-Σάν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν ἔρημον τῆς δυτικῆς Κασχάρης, ἦτις ἐκτείνεται ἀπὸ Δυσμῶν πρὸς Ἀνατολὰς ἐπὶ 800 ὅλα βέρστια, ἔχουσα πλάτος 350 βερστίων. Ἐνεκα τῆς παντελοῦς ἐλλειψέως ὕδατος οἱ ἀνωτέρω ἡγαγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείπωσι

την ἔρημίαν ταύτην δύον τάχιον καὶ νὰ προχωρήσωσι διὰ τῆς Ὅρκενδης εἰς Κερίζαν καὶ Νίαν, ἐν τῇ δύοις τελευταίᾳ θέσει καὶ διεγείμασσαν. Κατ' ἀπρίλιον τοῦ 1890 ὁ στρατηγὸς Πέθτσωφ προβύώρησε διὰ τῆς ἐν Κούεν-Λούεν διόδου, ἵνα ἀνακαλύψειν δὲ λογαργὸς Κόσλωφ.

Ἐν τῇ ἐρήμῳ εἰς ὥψος 17,000 περίπου ποδῶν, οὐδὲν ἔφαίνετο εἰκῇ εὑρεῖσαι φοβεροὶ ἕρημοι, διεσχισμέναι εἰς ἄπειρα χάσματα καὶ χαράδρας ὑπὸ τοῦ ὑπερβολικοῦ παγετοῦ. Οἱ κάτοικοι τῆς Καρτζένης ή Καρτζένης ἐν Κούσεν-Λούσεν, ὅπου οἱ περιηγηταὶ εἰχον σταυράτησει, ἐδήλωσαν ὅτι οὐδεὶς ζένος ἐπεικέψατό ποτε αὐτοὺς ἐκ τῶν μετημόριων χωρῶν καὶ αὐτοὶ δὲ οὗτοι οὐδέποτε ἐτόλμησαν νὰ προθῶσι νοτιώτερον, καθόσον δὲν ἤδηναντο νὰ ἀναπνεύσωσιν ἐλευθέρως ἐν τῇ λεπτῇ ἀτμοσφαίρᾳ, τῇ ἐπικρατούσῃ ἐν τῷ τμήματι ἔκεινῳ τῆς χώρας. Οἱ στρατηγὸς Πίλετσωφ καὶ οἱ ἀκόλουθοι αὐτοῦ ἤσαν οἱ πρώτοι Εὐρωπαῖοι, οἵτινες ἐπεικέψθησαν τὰς ἐρήμους ταύτας.

Οι περιγηγηταί ἐστράφησαν εἰτα πρὸς ἀνατολὰς πρὸς τὸ χθαμαλὸν παιδίον τοῦ Τοξάν, περὶ τοῦ δόποιου ἡδυνήθησαν νῦν ἀποδεῖξασιν ὅτι ἔκειτο κάτω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Προχωρήσαντες εἶτα εἰς Τιάν Σὰν ὑπέστρεψαν εἰς τὸ ρωτικὸν ἔδαφος διὰ τῆς Οὐρύματης, ἐν ᾧ ἐδρέψει σύνης διοικητής. Οἱ ἔξερευνηταὶ διέτρεψαν ἐν ὅλῳ ἀπόστασιν 9600 βερστῶν ἢ 6400 μιλίων. Ὁ στρατηγὸς Πέθτσωφ ἐπέτυχεν ἐν τῷ καταπτίσμῷ πολυτίμων κατευμετρήσεων καὶ συλλογῶν ζώων, φυτῶν, γεωλογικῶν εἰδῶν καὶ φωτογραφικῶν εἰκόνων. Τὸ προφανὲς ἀντικείμενον τῆς ἐκδρομῆς ἦν νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐκδρομὴν τοῦ στρατηγοῦ Πρεζεζάλσκη (ἔξ οὖ ἐκλήθη καὶ ἡ ἀνωτέρω μνημονεύθεσα χώρα Πρεζεζάλσκη), ηγίεις εἶχεν ἀνακοπῆ συνεπείᾳ τοῦ θανάτου τοῦ τελευταίου τούτου.

Τὰ νεώτερα ἀλεξικέδαινα. — Ἡ θεωρία ἐφ' ᾧ βασίζεται τὸ τῶν ἀλεξικεραύνων σύστημα λίαν συνεζητήθη ἀπό τινος χρόνου, δύο ὅμιλων κυρίων σοφοῖς ἐνγησχολήθησαν εἰς τὴν τροποποίησιν αὐτῆς, βασι-
ζόμενοι ἐπὶ τῶν νεωτάτων ἐπιστημονικῶν ἀνακαλύψεων· οἱ δύο οὗτοι
εἶναι δὲ καὶ Βελγίων καὶ δὲ Ολιβιέ Λόδζ οἱ Αγγλία.

Ἐξ ἐνδιαφερουσῶν συζητήσεων, διεγειρασῶν τὴν περιεργίαν τοῦ ἐπιστημονικοῦ κύρου προκύπτει τὸ ἔπειρος, ὅτι αἱ ιδέαι τῶν ἀρχαίων ἡ-λεκτρολόγων ὡς πρὸς τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν ἔκ μιᾶς καὶ μόνης μεταλλικῆς ράβδου συνισταμένων ἀλεξικεραύνων (οἷα τὰ ὑπὸ τοῦ Φραγματίου ἔγκατασταθέντα) δέον νὰ ἔγκαταλειψθῶσι. Ως ὁ κ. Μελσάν παρετίρησε οἱ ἀγωγοὶ, οἵτινες συγκροτοῦσι τὸ ἀλεξικεραύνον δὲν παρέχουσι ταύτᾳ ἀποτελέσματα ὅταν ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν ἐπ' αὐτῶν ἐπιρροήν τοῦ βολταϊκοῦ ἡλεκτρισμοῦ ἢ ὅταν ἐκτίθηνται εἰς τὰ ἡλεκτρικὰ ρεύματα. Οὕτως ὅταν εἰς ἡλεκτρικὴν ἔκρηξιν (décharge) ἐκ λουγδουνικῆς λαγήγου ἐπιτραπῇ νὰ διέλθῃ διὰ μεταλλικοῦ ἀγωγοῦ ἢ νὰ διατρέξῃ ἀπόστασίν τινα ἐλευθέρως ἐν τῷ ἀέρι παρατηρεῖται ὅτι, ὅταν μὲν ἢ τοῦ ἀέρος πυκνότης εἶναι ἀρκετὴ ὡς ἡλεκτρικὸς σπινθήρ περιορίζεται ἀποκλειστικῶς ἐν τῷ μεταλλικῷ κυκλῳ, ἀλλ' ὅταν ἐλαττωθῇ βαθμὸδὸν ἢ σπουδαιότης ἥτοι ἢ ἀντίστασις τῆς ἀερίας ὁδοῦ, τῆς τῷ ἡλεκτρικῷ ρεύματι (flux) ἀφιεμένης, ἐπέρχεται στιγμὴ καθ' ἥν ὁ ἐκ τῆς ἔκρηξεως σπινθήρ διέρχεται ἀδιαφόρως διὰ τοῦ ἀγωγοῦ ἢ διὰ τοῦ ἀέρος. Πρὸς τούτοις ὁ σπινθήρ, ἀρνεῖται νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ καλοῦ ἀγωγοῦ ἵνα διαρράγῃ ἐν μέσῳ τοῦ ἀέρος, μολονότι δὲ τελευταῖος οὗτος παρουσιάζει ἀπειρον ἀντίστασιν ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ βολταϊκοῦ ἡλεκτρισμοῦ, τῆς τοῦ ἀγωγοῦ οὔσης τούναντίον ἀπομιάντου ὄλως.

“Η δύθεν αὐτη ἀνωμαλία ὄφελεται εἰς δύο αἴτια, ὡς σαφῶς ἀπέδειξεν ὁ Χ. Λόδζ, α') εἰς τὴν αὐτεπαγωγὴν (self-induction) η̄ ἡλεκτρικήν ἀδράνειαν, η̄ν παρουσιάζει ὁ ἀγωγὸς καὶ β'), τοῦθ' ὅπερ ἔλλως νευστή μόνον ἐγνώσθη εἰς τὸ διτί: τὰ λίαν ποικιλά ρεύματα χρησιμοποιοῦσι μόνον τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἀγωγοῦ ἀντὶ νὰ ἔκρεωσιν, ὡς τὰ σταθερὰ ρεύματα, δὲ ὅλου τοῦ ὅγκου αὐτοῦ.

¹Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παρατηρήσεων τούτων οἱ ἀνωτέρω ἐπιστήμονες κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ἄγωγὸς τοσούτῳ καταλληλότερος πρὸς λειτουργίαν ἀποδιένει δῆσφι ἵσφῳ ὅγκῳ μείζονα παρουσιάζει ἐπιφάνειαν. ²Ο. κ. Λόδζ ἀπέδειξε πειραματικῶς ὅτι οὐδὲν ἄγωγὸς καὶ παρ' αὐτοῖς ἔτι τοῖς ὅγκωδεστέροις δύναται νὰ προλάβῃ καθ' ὅλοκληρίαν τοὺς ἐκ πλαγίου κεραυνούς. Οὕτως ἀπλῇ ράβδος ἀλεξικεραύ-

νου δὲν παρέχει ἀσφάλειαν· τούναντίον παρουσιάζει χίνδυνον διὰ τοὺς ἐν τῇ γειτονείᾳ.

Τὸ πρακτικὸν πόρισμα, ὅπερ ἔξαγεται ἐκ τῶν ἔργων τοῦ κ. Λόδζ συνοψίζεται εἰς δύο λέξεις: δέον νῦν ἀντικατασταθῶσι τὰ διὰ μιᾶς ράβδου ἀλεξικεραύνια δι' ἀπείρων λεπτῶν ράβδων μετὰ πολὺν συνενώσεων, οὕτως ὥστε νῦν ἀποτελεσθῆ περὶ τὸ οἰκοδόμημα εἰδος μεταλικοῦ κλωσθοῦ. Ἡ ἀντικατάστασις αὕτη εἶναι μόνον ζήτημα χρόνου: ἀλλὰς τὸ ζήτημα δὲν εἶναι ὅλως νέον, πρὸ πολλοῦ δὲ τὸ δημιαρχεῖον τῶν Βρυξελλῶν κέκτηται τοιοῦτον ἀλεξικέραυνον σηστήματος Μελσάν κατεσκευασμένον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω ἔκτεινεσῶν ἀρχῶν: Τὸ σύστημα τοῦτο εἶναι ἡδη λίγιαν διαδεδομένον ἐν τῷ Βελγίῳ, ἀλλ' αἱ πολλαὶ περὶ τῆς γενικῆς αὐτοῦ ἔφαρμογῆς ἀποδεῖξεις ἀποδεῖνονται περιτταί, καθόστον πρόκειται νὰ ἔχει τοιοῦτον ἀρχαία πλάνη.

Απολαντικών των άξιωματικῶν τοῦ κατὰ ξηρὰν στρατοῦ ἐν Γαλλίᾳ. — Κατὰ τὸν τοῦ 1892 προϋπολογισμὸν τῆς Γαλλίας αἱ ἀπολαντικὲ τῶν διεψόρων ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ ἔχουσιν ὃ δε :

	Φράγκα
Στρατάρχης	30,315
Αντιστράτηγος	19,894
Στρατηγός μεραρχίας	13,263
Συνταγματάρχης	8,564
Αντισυνταγματάρχης	6,934
Ταγματάρχης	5,797
Δοκαγής	3,221
Υπολοχαγὸς α' ταξιδεως	2,842
Υπολοχαγὸς β' ταξιδεως	2,652
Ανθυπολοχαγὸς	2,463
Ἐν τούτοις ἀναλόγως τῆς διπηρεσίας παρέχονται καὶ ἰδιαίτερη πληρωματικὰ ἐπιδόματα. Οὕτως, ἐκτὸς τῆς τακτικῆς αὐτῶν ἀπῆς λαμβάνουσιν:	
Ο κ. Σωστέ, φρούραρχος Παρισίων	25,542
Ο κ. Μπεσόλ, διοικητὴς Ἀλγερίας	17,766
Ο κ. Μιριμπέλ, ἀρχηγὸς τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου . .	14,958
Οἱ στρατιωτικοὶ ἐπιθεωρηταὶ	14,958
Ο κ. Μπέρζ, φρούραρχος Αυῶνος	14,904
Οἱ ἀρχηγοὶ στρατιωτικ. σωμάτων	11,340
Ο ἀρχηγὸς μεραρχ. ἐν Ἀλγερίᾳ	11,340
Ο κ. Βολγκρενάν, φρούραρχος Νικαίας	10,800
Ο κ. Σουΐνη, διοικητὴς Τυνησίας	8,964
Ο κ. Βρουγέρ, γραμματεὺς ἐν τοῖς Ἡλυσίοις	5,904

Καὶ οὕτω καθεῖται
Τὴν μεγαλειτέραν ἀπολαυσὴν ἔχει ὁ φρούραρχος Παρισίων στρατηγὸς

ώς ἀντιστράτηγος	19,894
ώς φρούραρχος Παρισίων	25,542
ώς μεγαλόσταυρος τῆς Λεγεωνὸς τῆς τιμῆς	3,000
Στοιχεῖα συνδιλογίας 48,436 ως κατ' ἔτος.	

Ο στρατηγός Σωσιέ είναι φρούραρχος Παρισίων ἀπὸ τοῦ μαρτίου τοῦ 1884 ἡ ἀπὸ 8 περίπου ἑτῶν. Ἐν τούτοις μολονότι τὸ ἀνωτέρῳ ποσὸν δὲν είναι εὐχαταφρόνητον, ἐὰν ἀφαιρεθῶσιν ἐξ αὐτοῦ πᾶσαι αἱ δαπάναι, ἃς ἡ θέσις αὐτοῦ ἐπιβάλλει αὐτῷ, θὰ κατανοηθῇ εὐχερέστατα ἔτι ἐδικαιοτέρα Παρισίου δὲ δύναται γὰρ ἐπιφυγούμενό τι.